

EMIGRAR PER UNA VIDA MILLOR

Els meus quatre avis són immigrants a Catalunya. Tots van néixer a Andalusia i van venir durant la dècada dels seixanta. Els meus avis de part de mare són d'Aguilar de la Frontera, Còrdova. La meva àvia treballava des de petita al camp, i el meu avi treballava de paleta. Els meus avis de part de pare vivien a Granada. Tots van venir a Catalunya per treballar, ja que a Barcelona hi havia millors condicions de vida.

Parlaré sobre la meva àvia paterna. El seu nom és Carmen i va néixer l'any 1934 a un poble de Sevilla. Quan tenia dos anys, amb la seva família van haver de fugir del seu poble cap a Alacant, i mentre caminaven, el poble per on passaven va ser atacat i la meva àvia es va perdre. Va estar dos anys amb una altra família, però finalment la seva família la va trobar i van anar a viure a Guadix, un poble de Granada. Com que des de ben petita va viure allà, ella diu que és granadina.

Anys després, quan tenia 31 anys el seu pare va morir i ella encara no s'havia casat, i quan la volien casar es negava perquè no li agradaven els nois que la seva mare escollia. Un any després de la mort del meu besavi, la seva germana que vivia a Barcelona va recomanar-li que vingués, ja que aquí trobaria feina de modista. Al poble només cosia pels veïns i no cobrava molt. L'any 1966 va decidir deixar-ho tot i mudar-se a Barcelona amb la seva germana que vivia amb el seu marit a la Travessera de Gràcia. Quan va arribar va estar un més cosint la roba de les veïnes de l'edifici, però poc després va veure un anunci al periòdic que buscaven una modista i talladora i es va apuntar. Finalment, va acabar treballant a l'actual "Felgar", una empresa de moda.

En només dos anys va conèixer el meu avi, que era fuster. Ell tenia un negoci que va crear en arribar a Barcelona. Es van casar i van anar a viure al barri del Besòs, un barri de gent obrera, la majoria persones que havien emigrat de Galícia, Extremadura o Andalusia. Aquest barri es troba a Sant Adrià de Besòs, i és on viuen encara les meves dues àvies.

Cap d'ells va tornar mai a Andalusia per viure, només de vacances. Com que tots van tenir fills aquí van quedar-se aquí, de fet la meva germana i jo ens hem criat allà, igual que els meus pares, els meus tiets i els meus cosins.

Les meves àvies sempre diuen que van venir sense res i que l'únic que buscaven era una vida millor i és el que van aconseguir. Van trobar un barri que en aquella època va fer que la gent de fora de Catalunya pogués viure de forma còmoda i amb menys preocupacions. I encara que ara tot ha canviat, des que sóc petita molts dels meus amics de l'escola m'han explicat històries semblants que expliquen els seus avis. Tot i que ja estan jubilades i el barri ja no és com era abans, segueixen dient que no tornarien per viure als seus pobles perquè tenen la família aquí que és el que realment importa.